DANS

Çağlar Simsoy

okunacak nesne

okunacak nesneler üretir

2. Edisyon

DANS

- öykü -

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

© Çağlar Simsoy
© Okunacak Nesne

Kitabın Adı: Dans

Birinci Edisyon: Ocak 2024
İkinci Edisyon: Ağustos 2026

Yayın Yönetmeni: Eflatun Solmaz
Düzelti-Mizanpaj: Mücevher Dikinesoy
Kapak Tasarımı: Çağlar Simsoy

Tüm hakları Çağlar Simsoy'a aittir.

Kaynak belirterek yapılacak alıntılar dışında
hiçbir ticari üründe tamamen ya da kısmen kullanılamaz.
Eserin özgün yapısında değişiklik yapmaksızın,
dijital ortamlarda paylaşılabilir, çoğaltılabilir.

İletişim: caglarsimsoy@gmail.com

Hoca tahtaya problemi yazıyor, bağırmadan, sesini bile yükseltmeden kendi kendine anlatıp çözüyor. Dersin yayın kalitesi arkalara doğru düşer. O yüzden arka sıradakiler genellikle başka kanal izler. Hele ders matematikse, ön sıradakilerde bile karıncalanma başlar. Matematik hocamız kendi halinde bir adam, dünya umurunda değil. İki üç inek dışında herkes çoktan ipin ucunu kaçırmış. Bir kısmımızın kafası daha çarpma bölmede karışmış. İçimizde çarpım tablosunu bilmeyenler var. Sıra arkadaşıyla çene çalanlar, uzaktan uzağa laf yetiştirenler, gülüşenler, el şakası yapanlar... Sınıftaki mırıltı adım adım artıyor, büyüyor, ortam stadyuma dönüyor. Hoca yüzünü sınıfa döndüğünde gürültü azalıyor, bakış ne kadar uzarsa gürültü o kadar diniyor, tümüyle kesilmesi biraz zaman alıyor.

Yunus'la en arka sırada oturuyorduk.

"Düğünümüz var."

"Ne düğünü."

"Ablamın..."

İkimizin arasından kurşun gibi geçip ortamıza düşen tebeşir, konuşmamızı böldü. Yunus, tebeşiri aldı, ağır ağır yürüyerek hocaya geri verdi. Hoca tebeşiri alırken fırçasını attı.

"Dersi dinlemiyorsunuz, bari gürültü etmeyin."

Herkesin yaptığını yapıyorduk, kısacık bir süre sessizliği sağlamak uğruna kurban gerekiyordu, biz olmuştuk.

"Özür dilerim hocam."

Yunus yanıma, hoca da tahtaya döndü. Çok sürmedi, sessizlik önce fısıltılarla delindi, fısıltı geometrik olarak büyüdü. Biz konuşmuyorduk, bozulmuştuk, tahtaya bakıyorduk. Daha önce hiç bakmadığımdan görmemiştim, problemin çözülüşü sihir gibi geldi. Gözümün önünde uçuşan rakamların ne anlattığını hiç anlamıyordum ama tebeşiri tutan el sanki tahtada dans ediyordu.

Sınıf, pek kısa sürede yine vahşi bir ormana döndü, gürültü kulakları zorlamaya başladı. Yem bekleyen yavru kuş gagaları durmaksızın açılıp kapanıyordu. İçeride ağaç yoksa da viyaklama, ciyaklama, anırma, uluma, böğürme, her türlü yaratık sesi vardı. Problemin en heyecanlı yerinde hoca durdu, tahtayı bırakıp masasına döndü. Sınıfa çevirdiği bakışları, gürültüyü mırıltıya, mırıltıyı fısıltıya dönüştürdü. İçeriyi öyle bir sessizlik kapladı ki duyulur diye düşünmeyi bile kestik. Dakikalar süren ama asır gibi gelen bir suskunluk başladı. Çekingen öksürüklerle delinemeyen, kırk bir kişiyi ezen korkunç sessizliği teneffüs zili bozdu. Zil sustuktan sonra yerinden kalkmayan hoca, iki dakika daha bizleri bakışlarıyla hapsetti. Sıranın altına defterini kitabını koyanlar olduysa da kimse yerinden kıpırdayamadı. Sonra hoca, çantasını alıp tek söz etmeden çıktı. Biz de kantine indik. Bol ketçaplı, az mayonezli patsolarımızı yerken Yunus kaldığı yere döndü:

"Düğün cumartesi."

Yunus mahalleden de arkadaşım. Yaz başında nişanlanan ablasının düğününden söz ediyordu.

“Hangi cumartesi.”

“Bu cumartesi.”

“E maç var.”

“Ne maçı.”

“Trabzon’la maçımız var.”

“Sikerim maçını.”

Gülmeden, dik dik suratıma baktı. Hafta sonu ile ilgili bütün tasarılarım çöp olmuştu. Gidecektim, yolu yok, es es kuralı...

“Seninki de düğüne gelecek. Dans da edersiniz.”

Benimki, Yunus’un kan bağı olmayan akrabası, dayısının gelininin kardeşi. Sınıflarımız komşu. Salınır salınmaz koridora koşarım, sınıftan çıkışını kollarım. Çoğunlukla sıra arkadaşıyla kol kola çıkar. Birkaç bakışımı yakaladı, gözlerimi kaçırmadım. Ötesine de geçemedim. Yunus’un git konuş diye başımın etini yemesi de işe yaramadı, konuşmaya cesaret edemedim. Tanıştırayım dedi, sonra dedim.

“Anasının babasının önünde dansa mı kaldıracağım.”

“Lan onu demiyorum. Murat’la ikiniz dans edeceksiniz.”

Mahallede eski bir ilaç deposu vardı. Sahipleri iki yaz önce çekip gitmişti. Geçen yaz biz işgal ettik. Neredeyse tüm yazımızı orada geçirdik. Büyüklü küçüklü tonlarca şişe bırakılmıştı. Onları kırmak en büyük eğlencemizdi. Büyüklerinden başlayarak türlü oyunlarla hepsini un ufak ettik. Sapanla vurduk, taşla ezdik, birbirlerine kırdırdık... Yaz ortalarıydı, geriye yalnızca zor kırılan, avuç içi kadar ilaç şişeleri kalmıştı. Uzaktan duvara fırlatıyorduk, parçalanırken çıkardığı

tok sese bayılıyordum. Bir gün, Taylan'ın fırlattığı bir şişe duvara çarptı ama kırılmadı. Şapşal Taylan, şişeyi düştüğü yerden aldı, uzaklaşmadan fırlattı. Şişe patladı. Taylan sırıtarak yüzünü bize döndü. Birazdan farkına varacağı durumu, yanağından tişörtüne doğru dümdüz akan kanı ondan önce gördük. O da başına geleni önce yüzümüzde gördü. Elini yanağına götürdü, kana bulanmış elini görünce gözleri doldu. Sonrası koşuşturmaca... Üç dikiş atıldı. Depo birdenbire büyük soruna dönüştü. Büyükler orayı bize tümden yasaklama taraftarıydılar ama yine de gireceğimizi bildiklerinden, bu durumda bırakılamayacağına karar verdiler. Temizlik işini de bir büyüğün gözetiminde bize yüklediler. Babam kalın iş eldivenleri getirdi, temizlik bitene kadar başımızdan ayrılmadı. Tehlikeli gördüğü yerlerde kendi devreye girdi. Bir cumartesi-pazarımızla depoyu tertemiz yaptık. İyi de oldu, dans çalışmak için yerimiz hazırdı. Depoyu izinsiz, kaçak yoldan bolca kullandık. Murat, dört büyük boy pille çalışan teybini getiriyordu. Piller çok dayanmıyordu, teyp onları iki-üç saatte yiyip bitiriyordu. Taylan, dans etmeyi pek beceremez, biraz da şişmandır. Belki elma yanakları yüzünden o cam kırığına hedef olmuştu. Başka biri olsaydı cam parçası teğet geçebilirdi. Yunus kilolu değilse de kalastır, bağdaş kurmayı bile beceremez. Murat ise düz duvara tırmanan cinstendir, ağaçların incecik dallarında göbek atar. Murat'la ben her fırsatta depoda dans çalıştık. Ötekiler de bolca gaz verdiler.

Murat ne diyecek acaba bu dans işine. O kadar insanın içinde yapabilir miyim bilmiyorum ama hıyar Yunus, koreografi fakiri gösterimizi düğün programına çoktan katmıştı.

*

Aynada, çenemin altında belirmiş kıllara bakıyordum; testosterondanmış. Kafamda makas şaklatan Ruhi abi takıldı:

“Şimdi sizin kulaklarınızdan taşıyordur.”

Artık “kamışa su yürüyor mu” sorusunun sorulacağı yaşı geçmişim, “manita var mı” diye sordu. Yanıt olarak gülümsedim. Ruhi abi, kırpılması için önüne gelen her canlının analizini yapar, ona göre espriler uydurur, sorular sorar, teşhis koyar.

“Düğüne gideceğim abi.”

“Damat tıraşı istiyorsun yani.”

O gülünce ben de gülmek zorunda kaldım. Merak etmeyeymişim, kızlar gözlerini benden ayıramayacakmış. Hiç merak etmiyordum. “Şurayı biraz daha al”, “burası uzun kalsın”, “arkalar şöyle gelsin”, “favoriler böyle insin” dedim diye terslemesine bozulmuştum.

“Koçum o kadar biliyorsan al da kendin yap.”

Yüzümdeki birkaç tel için sakal tıraşı da yaptı. Gönlümü almak istercesine, sırıttı.

“Sakal müesseseden.”

“Bu kadarcık kılı kestik diye para mı alacağız”, diyerek içinden gülüyor da olabilirdi. Sonunda bitti. Aynada alıcı gözüyle kendime baktım, çok beğendim.

“Ulan senin yerinde olacaktım, haftanın her günü için bir sevgili yapardım.”

Ona hak verdim ama sorunun nerede olduğunu da bilemiyordum. Doğrulurken üstüme boca ettiği ucuz parfümü yaya yaya caddeye çıktım. Adım başı dükkan vitrinlerinde yansımama baktım. Alnıma düşen perçemlerin bozulmasını istemiyordum, sallanmadan yürümeye çalışıyordum.

*

Annem ütülediği gömleği uzattı, giydim. Pantolonumu ütülerken, gösterdiğim özenle dalga geçti.

“Ne o, sen mi evleniyorsun.”

“Belli olmaz... Bana bu akşam için para verecek misin.”

“Belli olmaz.”

Ütülü pantolonu verdi, çantasını getirdi. Ben pantolonumu giyerken, o da çantasını açtı. Sakın bira, sigara falan içmeyeymişim, onlara para mı yetişirmiş, hem özenilecek bir bok olsalarmış, bizi bilirmiş, bu yaşta kafamız anca mikropluğa çalışırmış, gerçi küçüklüğümde de az mikrop değilmişim. Söylene söylene çantasından iki onluk çıkarıp uzattı. Henüz giydiğim, ütünün sıcaklığı üzerinde pantolonumun cebine attım. Yakışıklı oğlunu övdü, tükürüklü maşallahlar sıraladı. Hem sever hem söver böyle. Çaktırmadan yatak odasına dalıp babamın parfümünden sıktım. Boyadığım, cilalayıp ayna gibi yaptığım ayakkabılarımı giydim. Topuklar yere vurduğunda çıkan sese bayılırım. Portmantodaki aynada son kez kendime baktım. Dayanılacak gibi değildim, yansımama göz kırptım, öpücük yolladım.

İlk ben evden çıkmıştım. Taylan’ın evi yarı zemin, evin yarısı kaldırıma gömülü. Camı tıklattım. Perdeye bir gölge düştü,

yaklaştı. Perde çekildi, Taylan'ın annesi göründü, cam açıldı. İçerinin oksijeni tükenmiş, ağır havası yüzüme çarptı. Neşesiz bezgin yüze dişlerimi göstererek gülümsedim.

"İyi akşamlar Şebnem teyze, Taylan evde mi."

Bana bir süre haşereymişim gibi baktı. Camı kapamadı ama tül perdeyi çekti, asık yüzünü de alıp Taylan'ın odasına gitti. Bu kadının güldüğünü hiç görmedim. Kızmayacağını bilsem, Taylan'a annesini hiç gülüp gülmediğini sormak isterdim. Taylan'ın boru gibi sesiyle verdiği karşılıklardan, annesinin kısık sesle söylendiği anlaşılıyordu. Taylan çıkana kadar Murat da sokağa indi.

Buram buram losyon, deodorant, saç jölesi kokuyorduk. Birbirimizi süzdük, ortalık ateşimizle yanıyordu.

Düğün salonu mahalleye çok uzak değildi, yola koyulduk. Yolda Murat, gömlek cebinden üç dal sigara çıkardı, yaktık. Tanıdık gözlerden gizlediğimizi sanarak avuç içimizde tuta tuta içtik.

Altı katlı binanın, dar bir sokağa bakan girişinden düğün salonuna girdik. İçerisi boştu, erken gelmiştik. Piste gittim, kapalı duran sayısız düğmeli orgu inceledim. Bateri, kalabalık görünümüyle ışık altında ışıl ışıl parlıyordu. Orta parmağımın tırnağıyla zile vurdum, incecik bir ses yayıldı. Salon girişinden seslenen Yunus'un yanına gittim, onu baştan aşağı süzdüm.

Siyah, beyaz çizgili kırlangıç yaka ceket, beyaz gömlek giymişti. Kravat takmamıştı. Rugan ayakkabıları ayna gibi parlıyordu. Kısa saçlarını geriye yatırmış, briyantinlemişti. Sol

kaşına iki çizik attırmıştı. Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim. Kıskanmadım değil. Selamlaştık, sarıldık. Düğün telaşından iyice bunalmıştı. İlacının adını söyledi:

“Bira... Hemen gidip gelelim.”

Salondan çıktık, en yakın tekelin yerini tartıştık. Cadde üzerinde bulduk bir tane. Yunus ve ben, iki kişi girdik tekel bayisine. Dört toy, iki toydan daha toy görünür diye düşündük herhalde. Dört kutuyu, bir paket uzunu ve delikli naneyi, kara bir poşetin içine doldurup çıktık. Caddeden sessiz gördüğümüz bir sokağa kayıp biralarımızı açtık, birer uzun yaktık. Yunus, fazla ortadan kaybolmak istemediğinden, büyük yudumlar alıyordu, biz de ona uyuyorduk. İçtikçe coşasım geliyor, zıplamak, takla atmak istiyordum. Murat piç piç sırıtarak sordu:

“Plajda güneşlenen bir adam varmış, o sırada oradan geçen bir kadın dengesini kaybedip adamın üstüne düşmüş, kadın hamile kalmış, neden.”

“Oracıkta çakmış mı adam” dedi Taylan.

“O sırada değil de sonradan hamile kalmış olabilir” dedim.

Murat ikimize de “yok” dedi. Yunus:

“Kadın adamın üstüne düşünce, eli herifin dalgaya gelmiş. Kadın da birden boş bulunup ‘hassiktir’ demiş. Adam böbürlenmiş, ‘evet has siktir’.”

Yunus, soruya doğru yanıt vermemiş, olaya bambaşka bir boyut katmıştı. Murat’ın ağzı açık kaldı, “hassiktir” dedi. Deli gibi güldük.

“E, yanıt ne” dedim.

Murat çok uzatmadan söyledi.

“Adam, üstüne düşeni yapmış.”

Komik miydi bilmiyorum, hepimiz yine anıra anıra güldük, ben bir de biramı püskürttüm. Püskürtmesem de olurdu ama neşemiz yerine gelmişti, gülmeye yer arıyorduk. Yunus birasını üstüne dökmemek için türlü şekillere giriyordu. Taylan, hamamlık eden rüyasını anlatmaya girişti.

Deniz kıyısı gibi bir yermiş, yüzü her baktığında değişen bir kız varmış. Onunla havadan sudan konuşuyormuş. Mayosunun içinde sürekli büyüyen organına söz geçiremiyor, kız görür diye gizlemeye çalışıyormuş. Gizlenecek gibi değilmiş, elini dalgasının üzerine koyuyormuş, eli yükseliyormuş. Sonra kız, kızmış buna, “niye saklayıp duruyorsun, bırakasana” demiş. Taylan, elini çeker çekmez olan olmuş. Taylan’ın rüyada bile işini uzaktan bitirişiyle alay edip yine güldük. Sonra kalkmış banyoya gitmiş, temizlenmiş. Hazır banyodayken, rüya da aklındayken bir posta daha atmış.

Şu rüyalanma olayını ballandıra ballandıra anlatırlar, özenirim, hiç başıma gelmedi. Gün içinde çok yorduğum için olabilir, gece elimden kurtulunca dinleniyor zavallı. Bir ara, rüyalanana kadar dokunmamaya karar verdim, delirecektim, bir hafta zor dayanabildim.

Murat, Cem Özer’in programına çıkan bir kadının soyunduğunu söyledi, şair mi neymiş. Babam göz rahatsızlığı yüzünden televizyona uzun süre bakamaz, belki o yüzden televiz-

yonu hiç sevmez ama ev halkına yasaklamayı da gözü kesmez. Fakat akşam saat on bir oldu mu televizyon kapanır. O sırada yayınlanan programın beş dakikası varmış, film en heyecanlı yeriymiş hiç fark etmez. Böyle magazin haberlerini ancak arkadaşlarımdan duyarım. Bir sigara daha yaktım. Biranın dibi çok acıydı, on beş dakikada kutularımızın sonuna geldik. İkişer delikli nane attık ağzımıza. Yunus cebinden küçücük bir kolonya şişesi çıkardı, herkese dağıttı.

“Saat kaç” diye sordum.

Yunus ceketinin kolunu sıyırıp baktı.

“Sizin maç başlamış.”

Murat futbolla ilgilenmez, Yunus Beşiktaş’lı, Taylan Fenerbahçe’li, sallamıyorlardı. Benim dışımda maçı umursayan yoktu. Bir kahve gördüm:

“Siz devam edin ben geliyorum.”

İçeri girdim. Maç başlayalı beş dakika olmuştu, durum sıfır sıfırdı. Bizimkiler korner kullandı, top kaleye yaklaştı ama kafayla uzaklaştırıldı, kahvede bir dalgalanma oldu. Sonuç yoktu, çıktım. Düğün salonunun girişine geldik. Üçünün yüzü de al aldı. Hiç kuşkum yok benim yüzüm de öyleydi. Yunus bizden ayrılıp içeri girdi. Biz hemen girmedik, girişten uzak bir köşeye çekilip birer sigara daha içtik.

İçerisi dolmaya başlamıştı. Müzik çok yüksekti, beynime işliyordu. Düğünün merkez noktasından olabildiğince uzak, olabildiğince arkada bir masa seçtik. Oturduğum yerden, gözlerimle düğünü geziyordum. Kafam bir acayipti, dünya gözüme bambaşka geliyordu. Biri mikserin başına geçti,

müziği susturdu. İnsan mırıltısı çıplak kaldı, her köşeden konuşmalar çarpıyordu kulağıma. Org açıldı, pıt diye bir ses çıktı kolonlardan. “Asla Vazgeçmem” şarkısı başladı. Tarkan, salona yayılan konuşmaların üstünü örtüverdi. Keyfim yerindeydi, içim kıpır kıpırdı.

İçeriye sürekli insan akıyordu. O gün ilk kez serbest bırakılmış gibi, bolca yapılan makyajlar nedeniyle, özellikle yaşı ilerlemiş olanların yüzleri korkunçtu. Kız çocukları bile makyajlıydı, gelinliğe benzeyen elbiseler içerisinde küçültülmüş birer yetişkin olmuşlardı, bütün sevimlilikleri gitmişti. Nine grubundakiler çoğunlukla sade, neredeyse her gün gördüğümüz gibiydiler. Çocuklar masa aralarında birbirlerini kovalıyor, balonlarla oynuyor, çelenklerden çıkardıkları çiçekleri yolup yolup havaya atıyorlardı. Girişte Yunus, annesi, babası ve küçük ablası, damadın annesi ve babası gelenleri karşılıyorlardı. Masalara yerleşenler, kalkanlar, ortalığı kesenler, konuşanlar, dolaşanlar... Gördüğüm karmaşaya içimde anlam veremediğim bir coşkuyla bakıyordum.

Murat, benimkinin nerede olduğunu sordu, henüz gelmediğini söyledim. Tam o sırada Taylan dürttü, benimkinin geldiğini söyledi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kolsuz, boğazı kapalı, pullu mini elbise giymişti. Blok topuklu, açık burunlu abiye ayakkabıları da elbisesi gibi ışıl ışıl parlıyordu. O da makyaj yapmıştı ama ona çok yakışmıştı. Kabartılmış kumral saçları, yüzünün solundan dökülüyordu. Murat’ın “öküz gibi bakmasana oğlum” uyarısıyla başımı piste çevirdim. Baterist, gitarist ve piyanist yerlerini aldı, canlı müzik başladı. İnsanlar gelmeyi sürdürüyordu.

Çocuklar ayak altından kışkışlandı, pist boşaltıldı, maytaplar yandı, ışıklar söndü, düğün marşı başladı... Gelin ve damat içeri girdi, bütün salon alkışladı. Nikah memuru, şahitler, kabul ediyor musun, evet, evet, sizleri karı koca ilan ediyorum, alkışlar, imzalar... Enişte, Tuğba ablayı alnından öptü. Memur gitti. Piyanist şarkıya başladı. Gelin damat piste çıktı. "Gönlümde açmadan solan bir gülsün." Ayarsız ekipman yüzünden kolonlardan sürekli çığlık düdük arası bir ses çıkıyordu. Piyanist tüm çiftleri dansa çağırdı. Taylan'ın kulağına yaklaştım.

"Birazdan takı töreni başlayacak, Yunus'a söyleyelim bir sorti daha yapalım."

Yunus'un yanına gittim, iğne tutacağından uzun bir süre salondan ayrılamayacağını söyledi. Eliyle işaret etti, ardına düştük. Salonun mutfağında bir köşeye el altından "içki dağıtım masası" kurulmuştu.

"Dayı kolay gelsin. Bizim arkadaşlara da verir misin birer tane."

Yunus'un dayı dediği, yirmili yaşlarda bir adamdı.

"Oğlum sarhoş olup başıma iş açmayın. Baban oyar beni."

Bol votkalı dört bardakla mutfaktan çıktık, masaya döndük. Kağıt bardaklarımızı tokuşturduk. Yunus, bir dikişte bitirdi bardağını. Gözleri sulandı, genzi yandı, ağzını açıp göğsünü yumrukladı.

"Yandım anasını satayım. Şu takı geyiği bitsin, gelirim."

İçince ona hak verdim, votkası bol olmuş, boğazımdan aşağıya sıcak sıcak aktı.

Maçın ikinci yarısı başlamış olmalıydı. İçkimi bitirip dışarı kaçtım. Yüzüm daha da yanıyordu. Caddedeki birahaneye girdim. Beni içeride tutmayacaklarını biliyordum ama biri kışkışlayana kadar en azından sonucu öğrenebilirdim. Durum bir-sıfır olmuş, golü Uğur atmış, bizimkiler öne geçmişti. İçeride gerilim yüksekti, millet hop oturup hop kalkıyordu. Alkol yüzünden gevşediğimden ya da maçı başından izleyemediğimden olacak, pek heyecan duymuyordum. Göze batmamak için içeride çok durmadan çıktım.

Murat ve Taylan'ı dışarıda sigara içerken buldum. Murat, ceketinin cebinden otuz beşlik votka çıkardı. Büyük coşkuyla karşılayamadım, kafam yeterince güzeldi. Yunus, içeriden aşırmış. Yemek servisi başlayacakmış, kaçırmamak için masamıza döndük. Masa altında bardaklarımızı doldurduk. Tavuklu pilavlarımızı yedik.

"Hadi birer sigara içelim."

Murat'ın başının altından yine bir piçlik çıktı. Hayvani sesler çıkararak güldük. Genzime kaçan kolalı votkayı ağzımdan burnumdan püskürttüm. İyice sallanıyordum, maçın sonucunu öğrenmek için birahaneye gitmek güç geldi.

Pist kalabalıktı, herkes göbek atıyordu. Yüzlere istemsiz düşen yorgunluğun gölgesi belirip kayboluyordu. Seher teyze, Yunus'un annesi, yorgun yüzünü hafif bir gülümsemeye sabitlemişti. Babasıysa "gevşemek için bir iki duble" atmıştı. Gözlerinin önündeki bulut, herhalde hem çakırkeyifliğinden hem de kızını evlendirdiğindendi.

Yunus, düğüne gelenlerin zorunlu görevini hatırlatmak için masamıza geldi.

“Hadi kalkın.”

Murat’la ben, kendi gösterimize kadar yorulmayalım, terlemeyelim bahanesine sığınıp bu tuhaf göbek atma ayininden yırttık. Taylan’ın bahanesi yoktu. Bilmem, etmem, utanırım, onca insan... Hiçbiri para etmedi. “Ama senin düğünün” demek de kurtarmadı.

“Ne demek lan benim düğünüm. Benim düğünümse senin de düğünün, hadi kalk.”

Taylan pistte dengede durmakta zorlanıyordu, kollarını kaldırıp indiriyordu, parmaklarını şıklatıyordu. Oturduğumuz yerden acıklı çırpınışına gülüyorduk. Pistteki karmaşa, başımı döndürdü. Arada bir benimkinin olduğu masaya kaçamak bakışlar atıyordum. Bütün masaları tararmış gibi yaparken, onun masasında yarım saniye fazla duruyordum. Parça biter bitmez yanımıza kaçtı Taylan. İki dakikada at gibi terlemiş, gömleği üstüne yapışmıştı. Dalga geçtim:

“Yalnızca kollarını oynatarak nasıl bu kadar terledin lan.”

Yanıt vermeden pastasına daldı. Yunus henüz pistin kütle çekiminden sıyrılamamıştı. Pastayı yiyip limonatayı içtikten sonra başım iyiden iyiye dönmeye başladı. Müzik beynime işliyordu. Taylan, masanın altına girdi, bütün içini döktü. Pisttekiler “iki gözüm iki çeşme, yanaklarım ıslanır” eşliğinde göbek atarlarken gürültü, Taylan’ın öğürtüsünü bastırıyordu.

“Ben hava almaya çıkıyorum.”

Taylan, eserini orada bırakıp gitti. Masanın altındaki karı-

şımda sindirilememiş pasta parçaları seçiliyordu. Arkasından küfrede ede pisliği peçetelerle örttük. Yunus yanımıza geldi.

“Hazırlanın, araya bir sılov parça girecek, ardından ben pisti boşaltacağım.”

Murat’a baktım, yüzü iki koca el tarafından büzüştürülmüştü sanki. Gözleri kısık, bakışları nemliydi. Yunus’un kolundan çekti:

“Oğlum ben fena yamuldum.”

“Aynen” diyerek ona katıldım.

Burak Kut’un “Bebeğim” şarkısı başladı. Yüzümü yıkamaya tuvalete gittim. Ben yerimde duruyordum, dünya ise sürekli dönüyordu. Bir an kafamdan dans işinden sıyrılmak için tüymek düşüncesi geçti. Yemedi tabi. Ne Yunus’un ne Murat’ın elinden ve dilinden kurtulabilirdim. Salona döndüm, çiftler bir sağa bir sola salınarak dönüyorlardı. Benimki de başka bir kızla gülüşerek dans ediyordu.

Derken sıramız geldi. Şu iş için söz verdiğime pişmandım ama artık müzik başlamıştı. Benimkine hünerimi gösterebileceğim tek an olduğu için bundan yararlanmak istiyordum. Yunus bizim için pisti boşalttı. Piyaniste adımızı söyletti.

İki topal ördek sahneye çıktık. Bir Murat hareketini yaptı, bir ben. Aramızda tatlı bir yarış başladı. Alkış aldıkça coşuyorduk. İçtiklerim yüzünden uçtuğum yere konamadığımın farkındaydım. Murat iki kez tökezledi. Durumu dışarıya

belli etmediğimizi sanıyordum. Belki çoktan maymun olmuştuk, farkında değildik. Benimkinin masasına göz ucuyla baktım, gitmeye hazırlanıyorlardı. Onun da görebileceğini umarak, ters takla atıp güzel bir final yapmaya karar verdim. Bu hareketi duvardan destek alarak defalarca yaptım. Kalabalığın arasında duvara ulaşabileceğim tek boşluk, boş bir sandalyenin bulunduğu yerdi. Ona doğru koştum, sıçrayıp sandalyenin tepesine bastım ama sandalye duvara tam yaslı olmadığı için geri gitti. O yüzden tam dönüş için ivme kazanamadım. Bunu anladığımda çok geçti. Başım çoktan yerle buluşmuştu. Kazandığım ivme tam dönüşüme yetmemişti ama boynumun kırılmasına...

Ölmemiş olabilirim. Gözümü açıyorum, düğün salonunda değilim, hastanedeyim. Annem, yatağımın yanında bir sandalyede çok rahatsız biçimde uyuyor.

“Anne!”

Sesimi duyar duymaz sıçrıyor, kalkıp yanı başıma geliyor. Yorgun, solgun yüzüne bakınca onu ne kadar üzdüğümü anlıyorum, utanıyorum. Ağzına çarpık bir gülümseme yerleşiyor. Saçlarımı narince okşuyor, omzuma ve yastığa göz yaşları düşüyor.

“Söyle oğlum, söyle aslanım.”

“Maç... kaç kaç bitti.”